

Η
ΜΠΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΥ
ΠΟΤΕ

ΒΙΒΛΙΟ 2

STEPHANIE GARBER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μπαλάντα του ποτέ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Ballad Of Never After
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephanie Garber
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΧΑΡΤΗΣ: Virginia Allyn
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Stephanie Garber, 2022
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5186-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

STEPHANIE GARBER

Η
ΜΠΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΥ
ΠΟΤΕ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΛΟΡΦΕΝ

ΜΕΡΙΓΟΥΝΤ

Χωριό Μέργουντ

Πάσος Μέργουντ

Επιστή Μέργουντ

ΕΝΑ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΣΤΗ

Πανδοχείο για Ταξιδιώτες
και Τυχονήστες

ΤΟ ΧΟΛΟΟΥ

Κάστρο
Σιλότερνουντ

ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟΝ ΧΟΛΟΟΥ
ΤΟΥ ΟΜΑΝ ΛΑΟΥΣΤΡΟΟΥ.
ΜΑΘΕ ΠΩΣ ΕΙΣΕΙΣ
ΜΕΣΤΕΡΟΝΕΣ
ΦΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΔΕΙΞΕΙΣ

Γ Η

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΤΗ ΒΟΡΡΑ

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Αγαπητή Ιβάντλεβι,

Κάποια στιγμή θα του ξανασεις, και όταν
βυμβεί αυτό, μην τον αφήσεις να σε κοροϊσέψει.
Μην παραβυρθείς από τα χολτευτικά του
φακκάκια, τα απόκοσμα χαζάκια μάτια του, ή
από τον τρόπο που ίσως να φτερουχίζουν
πεταχούσες στο στομάχι σου όταν σε αποκατέσει
Μικρή Αφepού - Σεν πρόκειται για χυλόκοφορα,
αφτά για άφτη μια μορφή χειραχώσηνης.

Μπορεί η καρσία του Τλακς να χτυπάει, αφτά
σεν αιβύανεται. Αν μπεις στον πειραβμό να του
επιβιτευτεί ξανά, θυμήσου ότα όσα έχει κάνει.

Θυμήσου ότι εκείνος ήταν που σηζητηρίασε
τον Απόφφωνα έτι ώστε να σε παχισεύσει
για τον φόνο και να βοηθήσει μια προφητεία
χαμένη από χρόνια να πραγματοποιηθεί, μια
προφητεία που θα σε μετέτρεπε ε' ένα κφεισί
ικανό να ανοίξει την Αψίσα Βάφορι. Αυτό είναι

το μόνο που θέλει, να ανοίξει την Αψίδα Βάφορι. Πιθανότατα θα σου φερθεί με καλοσύνη κάποια βτιγκή στο μέγιστο, για να προσπαθήσει να σε πείσει να ξεκλειδώσεις την αψίδα. Μην το κάνεις.

Θυμήσου αυτό που σου είπε εκείνη τη μέρα στην άμμο, ότι εκείνος είναι μια Μοίρα και εσύ είσαι μόνο ένα εργαλείο για εκείνον. Μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να ξεχάσει τι είναι ο Τζακς ή να νιώσεις ευφρόνεια ξανά χι' αυτόν.

Αν πρέπει να εμπιστευτείς κάποιον, εμπιστεύσου τον Απόλλωνα όταν ζυγνήσει. Επειδή θα ζυγνήσει. Θα βρεις έναν τρόπο να τον θεραπεύσεις, και όταν τον βρεις, να είσαι δίχουρη ότι εβείς οι δύο θα ήγθετε το ευτυχισμένο τέφος σας και ο Τζακς θα πάρει αυτό που του αξίζει.

Καλή τύχη

Ιβάντλεβιν

Τελείωσε το γράμμα προς τον εαυτό της με μια βαθιά ανάσα. Μετά σφράγισε το σημείωμα με μια παχιά σταγόνα χρυσαφένιου κεριού και έγραψε τις λέξεις *Σε περίπτωση που ξεχάσεις τι έχει κάνει ο Πρίγκιπας των Καρδιών και μπεις στον πειρασμό να τον εμπιστευτείς ξανά.*

Είχε περάσει μόνο μία μέρα από τότε που είχε μάθει για την πιο πρόσφατη προδοσία του Τζακς, ότι δηλητηρίασε τον Απόλλωνα, τον σύζυγό της, τη νύχτα του γάμου τους. Ήταν ακόμη τόσο σοκαρισμένη από την εξαπάτηση, ώστε η Ιβάντλεβιν θεωρούσε αδύνατον να εμπιστευτεί ποτέ ξανά τον Τζακς. Αλλά ήξερε ότι η καρδιά της λαχταρούσε να ελπίζει για

το καλύτερο. Πίστευε ότι οι άνθρωποι μπορούσαν να αλλάξουν· πίστευε ότι η ζωή όλων ήταν σαν μια ιστορία με ένα τέλος που δεν είχε ακόμη γραφτεί, και επομένως το μέλλον όλων έκρυβε ακόμη άπειρες πιθανότητες.

Αλλά η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να τρέφει ελπίδες για τον Τζακς ή να τον συγχωρήσει γι' αυτό που είχε κάνει σ' εκείνη και στον Απόλλωνα.

Και δε θα βοηθούσε ποτέ τον Τζακς να ανοίξει την Αψίδα Βάλορι.

Οι Βάλορ, η πρώτη βασιλική οικογένεια του Μεγαλοπρεπούς Βορρά, είχαν κατασκευάσει την αψίδα ως ένα πέρασμα σ' ένα μέρος που ονομαζόταν Βάλορι. Κανείς δεν ήξερε τι περιείχε το Βάλορι, εφόσον οι ιστορίες του Βορρά δεν ήταν απολύτως αξιόπιστες, εξαιτίας της κατάρας που είχε πέσει επάνω τους. Κάποιες ιστορίες δεν μπορούσαν να γραφτούν χωρίς να τυλιχτούν στις φλόγες, άλλες δεν μπορούσαν να φύγουν από τον Βορρά, και πολλές άλλαζαν κάθε φορά που λέγονταν και γίνονταν λιγότερο αξιόπιστες με κάθε επανάληψη.

Στην περίπτωση του Βάλορι, υπήρχαν δυο αντικρουόμενες αναφορές. Η μία έλεγε ότι το Βάλορι ήταν ένα θησαυροφυλάκιο που έκρυβε τα σπουδαιότερα μαγικά χαρίσματα των Βάλορ. Η άλλη ισχυριζόταν ότι το Βάλορι ήταν μια μαγεμένη φυλακή η οποία κρατούσε κλειδωμένα διάφορα μαγικά όντα, μεταξύ των οποίων και ένα βδέλυγμα που είχαν δημιουργήσει οι Βάλορ.

Η Ιβάντζελιν δεν ήξερε ποια αναφορά πίστευε, αλλά δε σκόπευε να επιτρέψει στον Τζακς να απλώσει τα κρύα του χέρια είτε στα μαγικά χαρίσματα είτε στα μαγικά τέρατα.

Αρκετά επικίνδυνος ήταν ήδη ο Πρίγκιπας των Καρδιών. Και εκείνη ήταν έξω φρενών μαζί του. Χθες, αφότου υποπτεύθηκε ότι ο Τζακς ήταν εκείνος που δηλητηρίασε τον Απόλλωνα, η Ιβάντζελιν είχε σκεφτεί τρεις λέξεις: *Ξέρω τι έκανες.*

Μετά οι φρουροί τον απομάκρυναν από το Γουλφ Χολ.

Προς μεγάλη της έκπληξη, εκείνος είχε φύγει χωρίς να προβάλλει αντίσταση και χωρίς να πει λέξη. Αλλά ήξερε ότι θα επέστρεφε. Δεν είχε τελειώσει ακόμη μαζί της, αν και εκείνη είχε τελειώσει μαζί του.

Η Ιβάντζελιν πήρε το γράμμα που είχε μόλις γράψει στον εαυτό της, διέσχισε τη βασιλική της σουίτα, και τοποθέτησε το σημείωμα πάνω στο πλαίσιο του τζακιού, με την πλευρά της σφραγίδας προς τα έξω, για να είναι σίγουρη ότι θα έβλεπε τα προειδοποιητικά λόγια, αν χρειαζόταν ξανά.

ΜΕΡΟΣ Ι

Σκληρές κατάρτες

Υπάρχει μια πόρτα βαθιά μέσα στη βασιλική βιβλιοθήκη του Γουλφ Χολ που δεν έχει ανοίξει κανείς εδώ και αιώνες. Διάφοροι έχουν προσπαθήσει να της βάλουν φωτιά, να τη σπάσουν με τσεκούρια και να παραβιάσουν την κλειδαριά της με μαγικά κλειδιά. Αλλά δεν έχει καταφέρει κανείς να αφήσει ούτε γρατζουνιά πάνω σε αυτή την πεισματάρικη πόρτα.

Κάποιοι λένε ότι τους χλευάζει. Το κέντρο της ξύλινης πόρτας είναι διακοσμημένο με ένα κεφάλι λύκου που φοράει ένα στέμμα, και κάποιοι παίρνουν όρκο ότι ο λύκος μειδιά με τις αποτυχημένες τους προσπάθειες, ή δείχνει τα κοφτερά του δόντια αν κάποιος πλησιάσει έστω και στο ελάχιστο να παραβιάσει αυτή την απαραβίαστη πόρτα.

Η Ιβάντζελιν Φοξ είχε προσπαθήσει μία φορά. Είχε τραβήξει και είχε γυρίσει το σιδερένιο πόμολο, αλλά η πόρτα δεν έλεγε να κουνηθεί. Όχι τότε. Όχι πριν. Ήλπιζε όμως ότι τώρα τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

Η Ιβάντζελιν ήταν πολύ καλή στο να ελπίζει.

Επίσης ήταν πολύ καλή στο να ανοίγει πόρτες. Με μια σταγόνα του πρόθυμου αίματός της μπορούσε να ξεκλειδώσει οποιαδήποτε κλειδαριά.

Πρώτα, έπρεπε να σιγουρευτεί ότι δεν την παρακολουθούσε και δεν την ακολουθούσε εκείνο το δόλιο κάθαρμα που είχε αδυναμία στα μήλα, το όνομα του οποίου δεν ήθελε ούτε καν να σκεφτεί.

Η Ιβάντζελιν κοίταξε πάνω από τον ώμο της. Η κίτρινη λάμψη του φαναριού της φώτιζε αυτά που βρίσκονταν κοντά

της αλλά τα περισσότερα ράφια της βασιλικής βιβλιοθήκης του Γουλφ Χολ ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι.

Περπατούσε όλο νευρικότητα και το φανάρι τρεμούλιαζε. Παλιότερα, η Ιβάντζελιν δε φοβόταν ποτέ το σκοτάδι. Το σκοτάδι ήταν για αστέρια και όνειρα και για τη μαγεία που λάμβανε χώρα ανάμεσα στις μέρες. Πριν χάσει τους γονείς της παρατηρούσε τους αστερισμούς με τον πατέρα της και άκουγε τη μητέρα της να λέει ιστορίες με το φως του κεριού. Και η Ιβάντζελιν δεν είχε φοβηθεί ποτέ.

Αλλά δεν ήταν το σκοτάδι ή η νύχτα αυτό που φοβόταν πραγματικά. Ήταν το ρίγος που γλιστρούσε σαν αράχνη ανάμεσα στις ωμοπλάτες της. Το ένιωθε από τότε που είχε βγει από τη βασιλική της σουίτα με αποστολή να ξεκλειδώσει αυτή την πόρτα, ελπίζοντας ότι θα την οδηγούσε σε μια θεραπεία που θα έσωζε τον Απόλλωνα, τον σύζυγό της.

Η αφύσικη αίσθηση ήταν τόσο ανεπαίσθητη, ώστε στην αρχή προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι απλώς γινόταν παρανοϊκή.

Δεν την ακολουθούσε κανείς.

Δεν άκουγε βήματα.

Έως ότου...

Η Ιβάντζελιν κοίταξε μέσα στο σκοτάδι της βιβλιοθήκης και είδε ένα ζευγάρι μάτια που δεν ήταν ανθρώπινα να της ανταποδίδουν το βλέμμα. Ασημομπλέ και λαμπερά και φωτεινά σαν ένα σπασμένο αστέρι. Φαντάστηκε ότι έλαμπαν μόνο και μόνο για να τη χλευάσουν. Αλλά η Ιβάντζελιν ήξερε ότι ακόμα κι αν λαμπύριζαν τώρα, ακόμα κι αν αυτά τα μάτια φωτιζαν το σκοτάδι και την έβαζαν σε πειρασμό να κατεβάσει το φανάρι της, δεν μπορούσε να τα εμπιστευτεί. Και δεν μπορούσε να εμπιστευτεί εκείνον.

Ο Τζακς. Προσπάθησε να μη σκέφτεται το όνομά του, αλλά ήταν αδύνατον έτσι όπως τον παρακολουθούσε να βγαίνει νωχελικά από το μισοσκόταδο, νωθρός αλλά γεμάτος αυτο-

πεποίθηση και πιο όμορφος από ποτέ. Κινούνταν λες και η νύχτα θα έπρεπε να τον φοβάται.

Το γαργαλητό γλίστρησε από τις ωμοπλάτες της στα μπράτσα της, ένα ενοχλητικό χάδι που κατέβηκε στη μία και μοναδική ουλή σε σχήμα ραγισμένης καρδιάς που της είχε απομείνει. Η πληγή έτσουξε, μετά άρχισε να πονάει, λες και ο Τζακς είχε βυθίσει ξανά τα δόντια του εκεί.

Η Ιβάντζελιν κρατούσε το φανάρι της σαν να ήταν σπαθί.

«Φύγε, Τζακς». Είχαν περάσει μόνο δυο μέρες από τότε που είχε διατάξει τους φρουρούς να τον απομακρύνουν και ήλπιζε ότι θα έμενε μακριά της περισσότερο καιρό – το ιδανικό θα ήταν για πάντα. «Ξέρω τι έκανες, και δε θέλω να σε βλέπω».

Ο Τζακς έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του. Το σκούρο γκρι πουκάμισό του ήταν χωμένο χαλαρά μέσα στο παντελόνι του, με τα μανίκια ανεβασμένα στα αδύνατα χέρια του και τα κουμπιά ανοιχτά στον λαιμό. Με τα ανακατεμένα του μαλλιά, τώρα χρυσαφένια αντί να έχουν το σαγηνευτικό μπλε χρώμα της νύχτας, έμοιαζε περισσότερο με έναν απερίσκεπτο νεαρό σταβλίτη παρά με μια ύπουλη Μοίρα. Αλλά η Ιβάντζελιν ήξερε ότι δεν μπορούσε να αφήσει ποτέ τον εαυτό της να ξεχάσει τι πραγματικά ήταν ο Τζακς. Ήταν εμμονικός και αποφασιστικός και δεν είχε ηθική ή συνείδηση.

Οι ιστορίες έλεγαν ότι το φιλί του ήταν θανάσιμο για όλους εκτός από την αληθινή του αγάπη, και καθώς έψαχνε γι' αυτή, είχε αφήσει πίσω του μια σειρά από πτώματα. Κάποτε, η Ιβάντζελιν είχε την αφέλεια να πιστέψει πως αυτό σήμαινε ότι ο Πρίγκιπας των Καρδιών ήξερε πώς ήταν να ραγίζει η καρδιά σου επειδή η καρδιά του είχε ραγίσει ξανά και ξανά στην προσπάθειά του να βρει την αγάπη. Αλλά τώρα ήταν ξεκάθαρο· εκείνος ήταν που ράγιζε καρδιές, επειδή δεν ήξερε πώς να αγαπάει.

Ο Τζακς μίλησε απαλά. «Το καταλαβαίνω αν είσαι θυμωμένη—»

«Αν», τον διέκοψε η Ιβάντζελιν. «Δηλητηρίασες τον σύζυγό μου!»

Ο Τζακς σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. «Δεν τον σκότωσα».

«Δεν κερδίζεις πόντους γι' αυτό». Προσπαθούσε να μην αφήσει τη φωνή της να σπάσει.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η Ιβάντζελιν δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι ένα μέρος του εαυτού της διατηρούσε ακόμα την ελπίδα ότι ο Τζακς ήταν αθώος. Αλλά εκείνος δεν προσπαθούσε καν να το αρνηθεί. Δεν τον ένοιαζε που ο Απόλλωνας ήταν σχεδόν νεκρός, όπως ακριβώς δεν τον ένοιαζε και όταν η Ιβάντζελιν είχε γίνει άγαλμα.

«Πρέπει να πάψεις να με κρίνεις με βάση τις ανθρώπινες αξίες», είπε ο Τζακς μιλώντας αργά. «Είμαι Μοίρα».

«Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που δε θέλω να σε βλέπω. Από τότε που σε γνώρισα, η πρώτη μου αγάπη έγινε πέτρα, μετά έγινα εγώ πέτρα, μετά έγινα φυγάς, διάφορα άτομα προσπάθησαν να με δολοφονήσουν, και δηλητηρίασες τον σύζυγό μου—»

«Αυτό το είπες ήδη».

Η Ιβάντζελιν τον αγριοκοίταξε.

Ο Τζακς αναστέναξε και έγειρε πάνω σ' ένα κοντινό ράφι με βιβλία λες και τα συναισθήματά της δεν ήταν κάτι περισσότερο από ένα φτάρνισμα, κάτι με το οποίο ξεμπερδεύεις γρήγορα, ή το αποφεύγεις κάνοντας στην άκρη. «Δε θα απολογηθώ γι' αυτό που είμαι. Και πολύ βολικά ξεχνάς ότι, πριν γνωριστούμε, ήσουν μια θλιμμένη ορφανή, με μια ραγισμένη καρδιά και μια κακιά θετή αδελφή. Αφότου ήρθα εγώ, ανέλαβες τη σωτηρία των ερωτευμένων της Βαλέντα, παντρεύτηκες έναν πρίγκιπα και έγινες πριγκίπισσα».

«Αυτά τα πράγματα συνέβησαν επειδή εξυπηρετούσαν τα διεστραμμένα συμφέροντά σου». Η Ιβάντζελιν έβραζε από θυμό. Όλα όσα είχε κάνει για εκείνη αποσκοπούσαν στο να τη

χρησιμοποιήσει για να ανοίξει την Αψίδα Βάλורי. «Τα παιδιά φέρονται στα παιχνίδια τους καλύτερα από ό,τι φέρθηκαν εσύ σ' εμένα».

Τα μάτια του Τζακς μισόκλεισαν. «Τότε γιατί δε με μαχαίρωσες, Μικρή Αλεπού; Εκείνη τη νύχτα στην κρύπτη, σου έριξα ένα μαχαίρι, και ήμουν αρκετά κοντά σου ώστε να το χρησιμοποιήσεις». Το βλέμμα του έλαμψε με μια καινούργια θυμηδία καθώς χαμήλωσε στον λαιμό της. Στο σημείο ακριβώς που είχε αγγίξει το στόμα του πριν από τρεις νύχτες.

Κοκκίνισε από την ανεπιθύμητη ανάμνηση των δοντιών του και της γλώσσας του πάνω στο δέρμα της. Ο Τζακς είχε μολυνθεί με δηλητήριο βρικόλακα, και εκείνη είχε μολυνθεί με βλακεία.

Είχε μείνει μαζί του εκείνη τη νύχτα για να τον κρατήσει απασχολημένο ώστε να μην τραφεί με ανθρώπινο αίμα και γίνε και ο ίδιος βρικόλακας. Δεν το είχε κάνει, αλλά αντί γι' αυτό είχε τραφεί με τη συμπόνια της. Ο Τζακς της είχε πει την ιστορία του κοριτσιού που είχε κάνει την καρδιά του να χτυπήσει ξανά, της πριγκίπισσας Ντονατέλα. Υποτίθεται ότι εκείνη ήταν η αληθινή του αγάπη, αλλά αντί να ανταποκριθεί σε αυτόν τον ρόλο, η πριγκίπισσα Ντονατέλα είχε επιλέξει κάποιον άλλον και είχε μαχαιρώσει τον Τζακς στο στήθος.

Αφού άκουσε αυτή την ιστορία, η Ιβάντζελιν είχε αρχίσει να βλέπει τον Τζακς σαν τον συμπαθητικό Πρίγκιπα των Καρδιών στον οποίο είχε απευθυνθεί αρχικά για βοήθεια. Αλλά ο Τζακς ήταν τελείως διαλυμένος και χωρίς καρδιά. Και εκείνη έπρεπε να πάψει να ελπίζει ότι θα μπορούσε να γίνει κάτι περισσότερο.

«Έκανα λάθος εκείνη τη νύχτα στην κρύπτη». Η Ιβάντζελιν έδωξε το κοκκίνισμα από τα μάγουλά της και κοίταξε τον Τζακς κατευθείαν στα μάτια, εκείνα τα μάτια που δεν ήταν ανθρώπινα. «Δώσε μου όμως άλλη μια ευκαιρία και δε θα διστάσω να σε μαχαιρώσω».

Εκείνος μειδίασε, και στα μάγουλά του σχηματίστηκαν λακκάκια που δεν άξιζε. «Σχεδόν μπαίνω στον πειρασμό να επαληθεύσω αυτόν τον ισχυρισμό. Αλλά αν θέλεις να με ξεφορτωθείς, θα πρέπει να κάνεις κάτι περισσότερο από το να με τραυματίσεις». Ο Τζακς έβγαλε ένα ολόλευκο μήλο από την τσέπη του και άρχισε να το πετάει στον αέρα. «Αν θέλεις στ' αλήθεια να φύγω από τη ζωή σου για πάντα, βοήθησέ με να βρω τις χαμένες πέτρες και να ανοίξω την Αψίδα Βάλορι. Μετά, σου υπόσχομαι ότι δε θα με ξαναδείς».

«Όσο και να το θέλω αυτό, δεν πρόκειται να ανοίξω ποτέ την αψίδα για εσένα».

«Για τον Απόλλωνα όμως;»

Η Ιβάντζελιν ένωσε μια σουβλιά πόνου για τον πρίγκιπα και άλλη μια έκρηξη οργής για τον Τζακς. «Πώς τολμάς να λες το όνομά του!»

Το μειδίαμα του Τζακς έγινε πιο πλατύ, δείχνοντας παράξενα ικανοποιημένος από τον θυμό της. «Αν συμφωνήσεις να με βοηθήσεις, θα τον ξυπνήσω».

«Αν πιστεύεις πραγματικά ότι θα το έκανα αυτό, έχεις αυταπάτες». Η πρώτη διαπραγμάτευση που έκανε με τον Τζακς ήταν εκείνη που ξεκίνησε όλη αυτή την ιστορία. Δε θα έκανε άλλες συμφωνίες μαζί του, δε θα υπήρχαν άλλες συνεργασίες. «Δε σε χρειάζομαι για να σώσω τον Απόλλωνα. Έχω βρει έναν άλλο τρόπο». Η Ιβάντζελιν σήκωσε το πιγούνι της προς τη σφραγισμένη πόρτα της βιβλιοθήκης. Ήταν ακόμα μισοβυθισμένη στη σκιά, αλλά θα έπαιρνε όρκο ότι το κεφάλι του λύκου μειδίασε σαν να ήξερε ότι εκείνη ήταν που θα άνοιγε επιτέλους την κλειδαριά της.

Ο Τζακς έριξε μια ματιά στην πόρτα και χασκογέλασε, χαμηλόφωνα και κοροϊδευτικά. «Νομίζεις ότι θα βρεις μια θεραπεία για τον Απόλλωνα εκεί μέσα;»

«Είμαι σίγουρη ότι θα βρω».

Ο Τζακς γέλασε ξανά, πιο σκοτεινά αυτή τη φορά και έκο-

ψε χαρούμενος μια δαγκωνιά από το μήλο του. «Ειδοποίησέ με όταν αλλάξεις γνώμη, Μικρή Αλεπού».

«Δε θα αλλάξω—»

Έξαφανίστηκε πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της. Το μόνο που απέμεινε ήταν η ηχώ του δυσοίωναυ γέλιου του.

Αλλά η Ιβάντζελιν αρνήθηκε να του επιτρέψει να την εκνευρίσει. Ένας ηλικιωμένος βιβλιοθηκάριος της είχε πει ότι αυτή η πόρτα οδηγούσε σε κάθε χαμένο βιβλίο και κάθε χαμένη ιστορία για τους Βάλор. Παρόλο που η πρώτη βασιλική οικογένεια του Βορρά ήταν ανθρώπινη, θεωρούνταν ότι όλοι τους κατείχαν εξαιρετικές δυνάμεις. Λεγόταν ότι η Ονόρα Βάλор, η πρώτη Βασίλισσα του Βορρά, ήταν η σπουδαιότερη θεραπεύτρια όλων των εποχών. Και η Ιβάντζελιν είχε πολλούς λόγους να πιστεύει ότι ανάμεσα στις ιστορίες που βρίσκονταν στην άλλη πλευρά αυτής της πόρτας υπήρχαν και αφηγήσεις για τις θεραπείες της, οι οποίες ήλπιζε ότι θα περιλάμβαναν έναν τρόπο να συνεφέρει κάποιον που βρισκόταν σε κατάσταση αναστολής.

Η Ιβάντζελιν έβγαλε το μαχαίρι της, μια λεπίδα με πολύτιμα πετράδια στη λαβή της, από την οποία ωστόσο έλειπαν μερικά. Στην πραγματικότητα ήταν του Τζακς – το ίδιο μαχαίρι που της είχε πετάξει τη νύχτα που είχαν περάσει στην κρύπτη. Το είχε αφήσει πίσω του το πρωί και η Ιβάντζελιν ακόμη δεν ήταν σίγουρη γιατί το είχε πάρει. Δεν ήθελε να το κρατήσει –όχι πια–, αλλά δεν είχε βρει ακόμα τον χρόνο να το αντικαταστήσει, και ήταν το πιο κοφτερό πράγμα που είχε.

Ένα τρύπημα από το μαχαίρι και έτρεξε κόκκινο αίμα. Ακούμπησε το χέρι της πάνω στην πόρτα και ψιθύρισε τις λέξεις «Σε παρακαλώ, άνοιξε».

Μια κλαγγή ακούστηκε αμέσως από την κλειδαριά. Το πόμολο γύρισε εύκολα.

Για πρώτη φορά εδώ και αιώνες, η πόρτα άνοιξε.

Και η Ιβάντζελιν κατάλαβε γιατί γελούσε ο Τζακς.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΕ ΕΡΩΤΑΣ
ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟ.

Όταν ο Τζακς, ο Πρίγκιπας των Καρδιών, την προδίδει, η Ιβάντζελιν Φοξ ορκίζεται ότι δε θα τον εμπιστευτεί ποτέ ξανά. Τώρα που ανακάλυψε τη δική της μαγεία, η Ιβάντζελιν πιστεύει ότι μπορεί να τη χρησιμοποιήσει για να έχει άλλη μια ευκαιρία να ζήσει το ευτυχισμένο τέλος που της έκλεψε ο Τζακς.

Αλλά όταν αποκαλύπτεται μια τρομακτική καινούργια κατάρτα, η Ιβάντζελιν συνάπτει άλλη μια ριψοκίνδυνη συμμαχία με τον Πρίγκιπα των Καρδιών. Μόνο που αυτή τη φορά οι κανόνες έχουν αλλάξει. Ο Τζακς δεν είναι η μόνη δύναμη απέναντι στην οποία η Ιβάντζελιν πρέπει να είναι επιφυλακτική. Και μάλιστα, ίσως εκείνος να είναι το μόνο άτομο που μπορεί να εμπιστευτεί, παρά την επιθυμία της να τον μισήσει.

Αντί για ξόρκι αγάπης, μια δολοφονική κατάρτα προκαλεί αναστάτωση και χάος στη ζωή της Ιβάντζελιν. Για να τη λύσουν, η Ιβάντζελιν και ο Τζακς θα πρέπει να πολεμήσουν παλιούς φίλους, νέους εχθρούς και μια μαγεία που παίζει με το μυαλό και την καρδιά. Η Ιβάντζελιν πάντα εμπιστευόταν την καρδιά της, αλλά αυτή τη φορά δεν είναι σίγουρη ότι μπορεί...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

